

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (Netcompany-Intrasoft)

1594/2015 ΕΙΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (644111)

(Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Πνευματική ιδιοκτησία. Περιουσιακό δικαίωμα. Δημόσια εκτέλεση έργου. Προϋποθέσεις. Χαρακτηριστικά. Ραδιοτηλεοπτική μετάδοση. Μεσολάβηση του λήπτη ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής για την περαιτέρω λήψη της μέσω κεντρικού διανεμητικού δέκτη, από άλλα πρόσωπα στο πλαίσιο επιχειρηματικής δραστηριότητας. Συνιστά δημόσια εκτέλεση διαφορετική από την αρχική μετάδοση. Αξίωση του δημιουργού για αμοιβή. Οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. Μαχητό τεκμήριο νομιμοποίησης για άσκηση των σχετικών δικαιωμάτων των δημιουργών εξωδίκως ή δικαστικώς. Στοιχεία σχετικής αγωγής. Αξιώσεις για προσβολής πνευματικής ιδιοκτησίας. Αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Υπολογισμός αποζημιώσεως. Αοριστία αγωγής που δεν αναφέρει αν η ενάγουσα έχει συνάψει συμβάσεις με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων αυτοί της αναθέτουν, με μεταβίβαση των σχετικών εξουσιών τους, την προστασία και διαχείριση του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, στοιχείο απαραίτητο για να προκύπτει η ενεργητική νομιμοποίηση της ενάγουσας, προς έγερση της υπό κρίση αγωγής, ούτε αν προέβη στις διατυπώσεις είχε συντάξει τον κατάλογο με την αμοιβή που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο). Η απόφαση αυτή εισηχθη στη ΝΟΜΟΣ με επιμέλεια του συνδρομητή μας και Αρμ **Χατζοπλάκη**, δικηγόρου Θεσσαλονίκης.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΤΑΚΤΙΚΗ

Αριθμός 1594/17-03-2015

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Μαγδαληνή Τζιώρτζη, που ορίσθηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Ειρηνοδικείου και από τη Γραμματέα Κωνσταντία Κωτουλοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 12 Φεβρουαρίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των διαδίκων:

ΕΝΑΓΟΥΣΑ: Η ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "....." που εδρεύει στο Αμαρούσιο Αττικής (.....) και εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Θεόδωρος Κωνσταντινίδης (Α.Μ. 3622).

ΕΝΑΓΟΜΕΝΗ: Η ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη (.....) και εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Ανάργυρος **Χατζοπλάκης** (Α.Μ. 8931).

Η ΕΝΑΓΟΥΣΑ ζητά να γίνει δεκτή η από 18-06-2012 (αρ. εκθ. κατ. 11262/19-07-2012) αγωγή της, που απευθύνεται προς το Δικαστήριο αυτό για όσους λόγους επικαλείται σ' αυτήν.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της και κατά τη συζήτηση της στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς την εξουσία να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν, μεταξύ άλλων, τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους" (§ 1στ') και τη μετάδοση ή την αναμετάδοση του έργου στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς (§ 1ζ'), δημόσια δε θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το εάν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους (§ 2). Ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως, όπως

συνάγεται από τα ανωτέρω, είναι, καταρχήν, η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτελέσεως, χρήσεως ή παρουσιάσεως, είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαιού της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτελέσεως ή παρουσιάσεως του έργου, είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔικ. 44, 1481). Απαιτείται, τελικά, η ύπαρξη πράξεως με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δε χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Η έννοια της «προσιτότητας» περιλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που καθιστά το έργο προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Ετσι συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του Ν. 2121/1993 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα, όμως που δε γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δε συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια για αυτή να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής (βλ. ΜονΠρΑθ 4967/2008 αδημ.).

Επομένως, κατά τα ανωτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379 Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 275 και 276). Από την ως άνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβάσει οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επι μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων

στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4172/2008 ΔΕΕ 2009.190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ., σχετ. ΕφΑθ. 6354/2004 ΔΕΕ 2005,425).

Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι, η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο, που ως τέτοιο νοείται και η μουσική σύνθεση με κείμενο ή χωρίς κείμενο, ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Το νομικό πρόσωπο ως φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί, να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον (βλ. Γεωργιάδη σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρο 932 παρ. 13), πρέπει όμως να αποδείξει ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο και κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μία συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (βλ.Τριμ.Εφ.Θράκης 586/2009 αδ). Ειδικότερα κατά τη διάταξη του άρθρου 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, όποιος υπαίτια προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Εξάλλου, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (υλικές ή ηθικές) του δημιουργού, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής, όπως συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός κλπ. (ΕφΑθ 6520/2008 ΔΕΕ 2009.325, ΕφΑθ 6234/2007 ΕλλΔνη 49.589, ΕφΘεσ 1286/2007 αδημ., ΕφΑθ 143/2004 ΔΕΕ 2004.415). Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, σε συνδυασμό και με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με την συναίνεση του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, οπότε συντρέχοντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 του ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξεως και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Επειδή το ύψος της αποζημίωσης δεν είναι εύκολο να υπολογιστεί και η σχετική απόδειξη καθίσταται δυσχερής, ο νομοθέτης καθόρισε, κατά τα ανωτέρω, ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης, προβλέποντας, ότι αυτή δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΑΠ 919/2007 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 834/2000 ΠοινΧρ 2001,138, ΕφΑθ 4172/2008 ΔΕΕ 2009.190, ΕφΘεσ 458/2008 ό.π, ΕφΑθ 6234/2007 ό.π., ΕφΘεσ 1286/2007 ό.π., ΕφΑθ 2440/2006 ΕλλΔνη 49.581, ΕφΘεσ 3022/2006 ΕΠΙΣΚΕΜΠ 2007.432, ΕφΑθ 9040/2000 ΕλλΔνη 43.215).

Τέλος η αγωγή ως επιθετική πράξη πρέπει να περιέχει πλήρη τα στοιχεία του λογικού συλλογισμού, του οποίου την ελάσσονα πρόταση αποτελεί η ιστορική βάση, τη μείζονα ο νόμιμος λόγος και το συμπέρασμα η αίτηση. Επειδή ο δικαστής οφείλει να γνωρίζει και να εφαρμόζει αυτεπάγγελα το νόμο, δεν χρειάζεται μνεία του νόμιμου λόγου ευθύνης. Είναι όμως απαραίτητο να τίθεται υπόψη του με σαφή και ορισμένο τρόπο, τα γεγονότα που θεμελιώνουν, σύμφωνα με το νόμο το δικαίωμα για το οποίο ζητείται η έννομη προστασία. Ειδικότερα κατά το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, η αγωγή εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στα άρθρα 117, 118 ΚΠολΔ, πρέπει να περιέχει: α) σαφή έκθεση των γεγονότων που τη θεμελιώνουν κατά το νόμο και δικαιολογούν την άσκηση της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου (ιστορική βάση), δηλαδή πρέπει να περιέχει ευκρινή έκθεση όλων των αναγκαίων κατά το νόμο, για τη θεμελίωση του αξιουμένου δικαιώματος πραγματικών γεγονότων, ώστε όχι μόνο για να μην αφήνεται αμφιβολία για την αξίωση του ενάγοντος που απορρέει από αυτά, αλλά και για να παρέχεται η ευχέρεια στον εναγόμενο ν' αμυνθεί και στο δικαστήριο να διατάξει τις νόμιμες αποδείξεις, β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και γ) ορισμένο αίτημα. Αν τα πραγματικά αυτά περιστατικά, τα οποία συνιστούν την ιστορική βάση, δεν περιέχονται ή περιέχονται ασαφώς ή ελλιπώς, η έλλειψη αυτή καθιστά μη νομότυπη την άσκηση της αγωγής που είναι απαράδεκτη λόγω της αοριστίας η οποία δεν είναι δυνατόν να συμπληρωθεί με τις προτάσεις, με παραπομπή σε άλλα έγγραφα ή από την εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού (ΑΠ 1611/08 Δ/νη 49.1439). Το απαράδεκτο αυτό εξετάζεται και αυτεπάγγελα από το δικαστήριο, γιατί αναφέρεται σε έλλειψη προδικασίας. Το απαράδεκτο αυτό εξετάζεται και αυτεπάγγελα από το Δικαστήριο γιατί αναφέρεται σε έλλειψη προδικασίας (άρθρο 111 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.) η οποία αφορά τη δημόσια τάξη.(ΑΠ 926/04 Δικ/νη 46.1658, ΑΠ 1147/03 Δ/νη 46.388, ΑΠ 1056/02 Δικ/νη 45.84, ΑΠ 4126/01 Δικ/νη 43.485, ΑΠ 265/00 Δικ/νη 41.1301, Εφ.Αθ.1854/09 Δ/νη 2009.1427, Εφ.Αθ. 8511/05 Δικ/νη 47.531, Πολ.Πρωτ.Θεσ. 21746/02 Αρμεν.2003.774). Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 68 ΚΠολΔ δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ενεργητικά μεν νομιμοποιείται να ζητήσει έννομη προστασία εκείνος που ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος του επιδίκου δικαιώματος, παθητικά δε εκείνος, που κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος μετέχει στην επιδίκη έννομη σχέση. Τα θεμελιωτικά στοιχεία της νομιμοποίησης, ενεργητικής και παθητικής, πρέπει να αναγράφονται στο δικόγραφο της αγωγής για να προκύπτει ο σύνδεσμος του ενάγοντος και του εναγομένου προς την επιδίκη έννομη σχέση, γιατί ο ισχυρισμός για τη νομιμοποίηση αποτελεί αναγκαίο στοιχείο της αγωγής, η δε συνέπεια της παράλειψης αναφοράς των στοιχείων νομιμοποίησης στο δικόγραφο της αγωγής είναι το απαράδεκτο αυτής (βλ. Β.Βαθρακοκόλη ερμ. ΚΠολΔ, στο άρθρο 68, ΑΠ 954/97 Δ/νη 40.339, ΑΠ 479/86 ΝοΒ 29.296, ΕφΑθ 7813/02 Δ/νη 2005.185, ΕφΑθ 5685/99 Δ/νη 41.526, ΜονΠρΘεσ 30725/00 Αρμ.2001.42).

Με την κρινόμενη αγωγή, όπως παραδεκτά διορθώθηκε στο ακροατήριο (άρθρο 224 ΚΠολΔ), η ενάγουσα, η οποία ισχυρίζεται ότι λειτουργεί ως Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, σύμφωνα με τα άρθρα 54 επ. του Ν. 2121/1993, ζητεί, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να υποχρεωθεί η εναγομένη, η οποία διατηρεί στη Θεσσαλονίκη χώρο εστίασης με συγκρότηση φαστ φουντ-ψητοπωλείου, με το δ.τ. ".....", συνολικής επιφάνειας 78 τ.μ. περίπου, και κατά τα αναφερόμενα σ' αυτή έτη προέβη (εναγομένη), παράνομα και υπαίτια σε δημόσια εκτέλεση μουσικής με απλά μηχανικά μέσα και συγκεκριμένα με τηλεόραση, να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 9.176,00€, ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη (ενάγουσα), όπως το εν λόγω ποσό λεπτομερώς αναλύεται στην αγωγή, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα σ' αυτή. Το ως άνω δε ποσό να καταβληθεί με το νόμιμο τόκο από 28.6.2005, άλλως από 19.4.2011 (χρόνος υπερημερίας οφειλέτριας) και άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Η αγωγή για την οποία καταβλήθηκε το νόμιμο τέλος δικαστικού ενσήμου με τα ανάλογα ποσοστά υπέρ τρίτων, (βλ. υπ' αριθμ. 410984, 656223, 656224, 426757 και 410985 σειρά Α αγωγόσημα), αρμοδίως, καθ ύλην και κατά τόπον φέρεται για εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 14 παρ. 1α, 25 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.), κατά την Τακτική διαδικασία.

Η ως άνω αγωγή, με τέτοιο περιεχόμενο, δεν είναι πλήρης, υπό την έννοια όχι δεν περιέχει με πληρότητα και σαφήνεια όλα τα απαιτούμενα από το νόμο στοιχεία (άρθρα 216 παρ. 1, 1επ. Ν. 2121/1993), είναι ελλιπής κατά το πραγματικό μέρος αυτής (ιστορική βάση). Όπως ανωτέρω αναφέρθηκε για την ενεργητική νομιμοποίηση της ενάγουσας αρκεί η έγγραφη δήλωση της (με την αγωγή) ότι της έχει εκχωρηθεί από τους δειγματοληπτικούς αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα έργα η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνιση αν τούτο έγινε με μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας (βλ- Γ. Κουμάντο, ό.π. σελ. 343-344). Στην προκειμένη περίπτωση η ενάγουσα, για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής της, ουδόλως αναφέρει εάν έχει συνάψει συμβάσεις με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων αυτοί της αναθέτουν, με μεταβίβαση των σχετικών εξουσιών τους, την προστασία και διαχείριση του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, στοιχείο απαραίτητο για να προκύπτει η ενεργητική νομιμοποίηση της ενάγουσας, προς έγερση της υπό κρίση αγωγής.

Επίσης η ενάγουσα ουδόλως αναφέρει εάν προέβη, νομίμως, στις διατυπώσεις που της επιτάσσει το άρθρο 56 παρ. 3 Ν. 2121/1993 και συγκεκριμένα εάν είχε συντάξει τον κατάλογο με την αμοιβή που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο) και εάν το "αμοιβολόγιο" το γνωστοποίησε προς το κοινό, με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία να είναι οικονομική.

Από την παράλειψη των παραπάνω στοιχείων, από το δικόγραφο της αγωγής, δεν παρέχεται η ευχέρεια στην εναγόμενη να αμυνθεί και στο δικαστήριο να τάξει τις δέουσες αποδείξεις, η έλλειψη δε αυτή καθιστά μη νομότυπη την άσκηση της αγωγής που είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, κατά παραδοχή και της οικείας ενστάσεως της εναγομένης, περί αοριστίας της αγωγής. Τα δικαστικά έξοδα να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, σύμφωνα με το άρθρο 179 ΚΠολΔ, καθόσον ο κανόνας δικαίου που εφαρμόστηκε στην προκειμένη περίπτωση ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη την 17 Μαρτίου 2015, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ε.Φ.